

pădurea de cuci

Ursu Marian Florentin

PĂDUREA DE CUCI

de Marian Florentin Ursu

*

Sunt un biet trubadur rătăcit prin păduri
Și îmi cresc printre plete șuvițe de muri
Dar îmi place când taci și cum vrei să m-ajungi
Când eu fug printre fagi și mai mor printre munți

Mi-este bine oricum, părăsit sau iubit,
Și mă-ntreb cât mai am prin copaci de trăit,
Fiindcă-s frunză de dud și m-auzi când te chem
Și mi-e frică de vânt și de tine mă tem

Nu mai am vreun habar despre lume sau cer
Dar mi-e dor de străbuni și de-un alb lerui-ler
Sunt un om fără crengi și un măr fără mâini
Când te rog în genunchi printre lupi să rămâi

Mai rămâi, mai rămâi prin păduri c-un tâlhar,
Să înveți să iubești un final nuclear,
Ca să vezi cum dispar inocenții din sfinți
Și cum ard doi copaci descărnați de dorinți

Te mai vreau, te mai simt, te ador, te mai am,
Dar îmi car tot mai greu propriul trup într-un ham
Și în iernile lungi sângele mi-e prea cald
Când în straie de viscol m-ascunzi într-un fald

Între omniprezent și-ntre omnitrecut,
Te-am avut pe nimic, ai plecat cu prea mult
Și-n pădurea de cuci am rămas sfârtecat,
Din iubire m-ai vrut, pe nimica m-ai dat

Te-am luat cu prea mult, te-am vândut cu puțin,
Te-aș fi dat în final și pe-o vadră cu vin,
Te-am făcut dintr-un vers, te-am vândut pe un mit
Și-am făcut din egal semnul plus infinit

Și pe-un munte stăteai și-ntunerice era,
Nu vedeai că pe trup secolul îngheța
Și cădea o ninsoare peste umbre și vii

Când voiam să te-nvăț cum mai este-a iubi

În pădurea de cuci mă ascund după vânt
Când mă-ntorc să te prind te prefaci într-un gând
Dar îți place cum zbor și îți place cum cânt
Și îmi spui că sunt ultimul atlant pe pământ...